

лиха едно дълго вѣже къмъ протегнатата рѣка и този часъ спуснаха вѣжената стѣлбичка. Този, който простираше рѣка за помощъ, се окуражи. Той хвана спасителното вѣже, и другитѣ матрози го изтеглиха близу до стѣлбичката. Тогава матрозътъ прѣвърза съ вѣжето полумъртвия си другаръ и даде знакъ на другитѣ да го изтеглятъ въ парахода, а той се качи по стѣлбичката и така спаси отъ грознитѣ вълни себе си и другаря си.

Дълго врѣме още се вълнуваше морето, ала постепенно отслабваше, до като съвсѣмъ утихна, както по напрѣдъ.

Всичко това се мина, и азъ съмъ вече на суха земя. За винаги ще помня веселитѣ минути, които прѣкарахъ верѣдъ тихото море подъ синьото небе, ала никога нѣма да забравя и страшния видъ на това сѣщо море, което безъ малко щѣше да ни погълни.

Синъ Ви: *Робертъ.*

